

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122259904
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122259904.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: JUDr. Marián Kollár, advokát, Mnoheľova 22/0, 058 01 Poprad, IČO: 31 957 285, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., Školská 257/0, 059 91 Veľký Slavkov IČO: 36 858 935, proti žalovanému: A. B., nar.XX.XX.XXXX, B. C. XXXX/X, XXX XX D., o zaplatenie 4629,91 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 18Csp/45/2022-55 z 31.01.2023 takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok v napadnutom výroku II. a III.
- Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa doručenu žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovaného zaplatiť mu sumu 4 629,91 Eur s 5 % p. a. úrokom z omeškania od 15.2.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom takto, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3818,70 Eur s 5 % p. a. úrokom z omeškania od 15.02.2022 do zaplatenia.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Súd p r i z n á v a žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 64,94 %.“

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil §§ 2 ods. 1 až 3, § 18 ods. 2, 4, § 24 ods. 1 až 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z. z.“), § 1 ods. 1 a 2, § 2 ods. 1 a 2, § 6, § 9 ods. 1, §10 ods. 6, § 13a ods. 1, § 15 písm. a) a b), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

4. Skutkovo ustálil, že pred Okresným súdom Poprad bolo pod sp. zn. 9C/47/2020 vedené konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov na čas po rozvode, v ktorom žalovaný udelil 24.7.2020 žalobcovi plnú moc na zastupovanie v konaní. Z označenej plnej moci súd prvej inštancie ustálil, že medzi sporovými stranami existovala dohoda na tarifnej odmene za právne zastupovanie žalobcu s režijným paušálom v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a že pri jej uzavretí žalovaný bol oboznámený s výškou tejto tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, a to z tarifnej hodnoty

100 350,- Eur. Ustálil tiež, že za poskytovanie právnych služieb v zmysle faktúry č. 11/2022 splatnej 14.2.2022 si žalobca vyúčtoval odmenu v sume 4 629,91 Eur a žalovanému zaslal vyúčtovanie trov právneho zastúpenia, v ktorej bola uvedená špecifikácia jednotlivých úkonov. Vychádzal tiež zo žalovaným nepopretej skutočnosti doručenia faktúry žalobcu č. 11/2022 a vyúčtovania trov právneho zastúpenia žalovanému. Za nesporné vyhodnotil vykonanie týchto úkonov právnej služby: príprava a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, podanie žaloby o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov na súd, spísanie dohody o mimosúdnom vysporiadaní manželov, podania na súd vo veci samej dňa 18.3.2021 a 13.09.2021.

5. Súd prvej inštancie posúdil žalobu ako čiastočne dôvodnú a opodstatnenú stotožniac sa s tvrdeniami žalobcu o uzavretí zmluvy o poskytovaní právnych služieb 24.7.2020, v zmysle ktorej žalobca poskytol žalovanému právne služby vo veci vedenej na Okresnom súde Poprad sp. zn. 9C/47/2020 o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode, kde tarifnou hodnotou bola suma 100 350,- Eur o skutočnosti ktorej žalovaný vedel minimálne z doručenej faktúry č. 11/2022, ktorou mu boli vyúčtované trovy právneho zastúpenia a tiež zo samostatnej špecifikácie vyúčtovania právneho zastúpenia. Preto podľa záveru súdu prvej inštancie žalobcovi vznikol na základe poskytnutej právnej služby nárok na odmenu za 5 úkonov á 625,73 Eur a tiež režijný paušál za 3 za úkony vykonané v roku 2020 á 10,62 Eur a za 2 úkony vykonané v roku 2021 á 10,87 Eur a k tomu prislúchajúca DPH vo výške 20 %. Avšak v konaní nevyhodnotil za preukázanú poradu s klientom dňa 2.10.2020, preto žalobcovi nepriznal nárok na odmenu a režijný paušál za tento úkon právnej služby. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaným v konaní nebola preukázaná nemajetnosť, ani skutočnosť, že by nevedel o výške tarifnej odmeny, resp. tarifnej hodnoty veci 100 350,- Eur, z ktorej odmena za jeden úkon právnej pomoci predstavuje 625,73 Eur. Súdom prvej inštancie preto bola priznaná suma 3818,70 Eur [5 x á 625,73 + 3 x á 10,62 + 2 x á 10,87 + 20 % DPH (636,45 Eur)] a v prevyšujúcej časti žaloba zamietnutá. K príslušenstvu uplatnenej pohľadávky konštatoval, že žalovaný nezaplatil včas a riadne dlžnú sumu a nenamietal ani dobu splatnosti faktúry, preto sa dostal do omeškania a žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej istiny v zákonnej výške 5 % od 15.2.2022, kedy bola splatná faktúra č. 11/2022, čo sa odrazilo vo výroku I. rozsudku a v prevyšujúcej časti aj tohto nároku na príslušenstvo súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté vychádzajúc z pomeru úspechu žalobcu vo vzťahu k úspechu žalovaného tak, že žalobcovi bola voči žalovanému priznaná náhrada trov konania v rozsahu 64,94 %.

6. Proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a proti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov vymedzených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žiadal rozsudok v ním napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a meritórne rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. V podstatnom namietal nepriznanie odmeny za úkon právnej služby vykonaný 2.10.2020, k čomu poukázal na odpovede žalovaného na otázky na pojednávaniach konaných 5.12.2022 a 12.1.2023 a neznámy dôvod ich neuvedenia do zápisníc z pojednávaní, k čomu poukázal na § 52 ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov. K spochybneným záverom súdu prvej inštancie preto navrhoval prehratie zvukového záznamu vyhotoveného na pojednávaniach konaných 5.12.2022 a 12.1.2023. K dôvodnosti uplatneného nároku okrem toho argumentoval, že nutnosť vykonania ďalšej porady vyplynula z potreby reálneho zistenia všetkých aktív a pasív patriacich do BSM a ich špecifikácie, ktorú by žalobca nemohol učiniť bez súčinnosti klienta. Poukázal na to, že žalovaný nepoprel hodnovernosť úradného záznamu predloženého do spisu žalobcom ako aj na skutočnosť, že práve na základe výsledkov porady z 2.10.2020 zaslal žalobca bývalej manželke žalovaného návrh na mimosúdne vysporiadanie BSM. Uvedený úkon bol odsúhlasený konsenzom oboch sporových strán, preto rozsudok súdu prvej inštancie označil v tejto časti za arbitráry a nepreskúmateľný.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že pri podpise plnomocenstva nebol informovaný o výške odplaty, o cene jednotlivých úkonov zo strany žalobcu. Mal za to, že zo strany žalobcu došlo k zavádzaniu, z dôvodu ktorého prezentoval názor, že žalobca na odmenu nemá nárok. Odmena 4 629,91 Eur za polhodinové sedenie a štyri päťminútové hovory označil za úžeru. So žalobcom uskutočnil len jedno sedenie a štyri krátke hovory, preto nesúhlasí s jeho odvolaním. Nesúhlasil tiež s priznaním náhrady trov konania žalobcovi vo výške 64,94 %, pričom nárok na náhradu trov konania navrhoval nepriznať.

8. K vyjadreniu žalovaného zaslal súdu písomné vyjadrenie žalobca. Uviedol, že stanovisko žalovaného považuje za zavádzajúce a opakovane produkujúce nepravdivé skutočnosti, hoci boli žalobcom predložené relevantné dôkazy, ktoré aj súd objektívne vyhodnotil v rámci prostriedkov obrany žalobcu. Mal za to, že v konaní bola žalovanému riadne poskytnutá včasná právna pomoc, a to vo väčšom rozsahu, než bola uplatnená žalobcom, keďže žalovaný na dvoch pojednávaniach priznal, že žalobca s ním uskutočnil minimálne 4 porady. V rámci tohto konania bola uplatnená len jedna porada, v opačnom prípade by mohla byť pohľadávka vyššia ako uplatnená. Namietal, že ide o jednostranne a nedôvodné zľahčovanie vykonania ďalšej porady s klientom v zmysle § 12a ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Žalovaný nebol schopný a spôsobilý uskutočniť vlastný súpis hnutelných vecí, nehnuteľných vecí s vymedzením termínu ich nadobudnutia, kúpnej ceny a určenia hodnoty s následným vypočítaním hodnoty celého majetku patriaceho do BSM a určenia hodnoty s následným vypočítaním hodnoty celého majetku patriaceho do BSM a určenia hodnoty vyporiadaných podielov. Z výzvy z 8.10.2020 vyplýva, že je nereálne, nelogické, aby takáto rozsiahla špecifikácia aktív a pasív bola uskutočniteľná v rozsahu 30 minút určenej žalovaným v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Vyjadril aj nesúhlas s tvrdením žalovaného, že tento nebol oboznámený s výškou odmeny, lebo táto okolnosť vyplýva z obsahu plnomocenstva. Namietal, že žalovaný zavádza súd v snahe privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo svoj prospech a odmieta dôvody, pre ktoré by mali byť žalovanému odpustené trovy konania, keďže celé konanie zapríčinil svojim postojom k veci.

9. Na výzvu súdu k možnosti použitia § 13a ods. 2 a 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. žalobca v podaní z 20.12.2023 uviedol, že ich použitie nezodpovedá reálnemu výkonu právnej služby uvedeného dňa, kedy advokát uskutočnil ďalšiu poradu, ktorá presiahla dve hodiny, na ktorej bol uskutočnený súpis nehnuteľných a hnutelných vecí, pretože žalovaný napriek predchádzajúcemu upozorneniu nemal takýto súpis pripravený. Uviedol, že z obsahu podania z 8.10.2020 vyplýva nemožnosť uskutočniť takýto úkon za časové obdobie kratšie ako jednu hodinu a že žalovanému za ďalšie porady odmenu neúčtoval. Žalovaný na rovnakú výzvu podaním z 27.12.2023 zopakoval, že nesúhlasí s nárokom žalobcu na odmenu za vykonanú poradu, ku ktorej tvrdil, že netrvala viac ako hodinu. Mal tiež za to, že žalobca nemá na náhradu trov konania nárok.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove najmenej 5 dní pred jeho verejným vyhlásením a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci i to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach

a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

16. Vo veci bolo súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu a predložený prípad bol rozhodnutý vecne správne, t.j. zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver, na čom sa nič relevantné nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Na zvýraznenie vecnej správnosti výroku napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza nasledovné.

17. Napadnuté rozhodnutie predovšetkým vychádza zo správneho právneho záveru, že žalovaný pri podpísaní plnej moci dňa 24.7.2020 uzavrel súčasne dohodu o úhrade odmeny advokátovi za

zastupovanie (resp. za právne služby) vo výške vyplývajúcej z vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a že najneskôr e-mailom obsahujúcim návrh na mimosúdne vysporiadanie BSM z 9.10.2020, resp. následným e-mailom z 12.11.2020 bol žalobca oboznámený s hodnotou vyporiadavaného BSM v sume 200 700,- Eur, z ktorej vychádza tarifná hodnota veci, súdom prvej inštancie ustálená na 1-icu z hodnoty BSM, t.j. na sumu 100 350,- Eur. Súdom prvej inštancie bolo k tomu správne poukázané aj na § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z., podľa ktorého sa odmena advokáta určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom, s tým, že ak k dohode nedôjde, patrí advokátovi tarifná odmena. To znamená, bez ohľadu na obsah dohody vyplývajúcej z plnomocenstva z 24.7.2020, bol žalobca, ako zvolený advokát žalovaného, aj podľa označeného ustanovenia zákona č. 583/2003 Z. z. oprávnený za úkony právnej služby účtovať žalovanému odmenu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

18. Predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdiť dôvodnosť zamietnutia žaloby v časti, ktorou bola žalobcom požadovaná odmena a paušálna náhrada za vyúčtovaný úkon právnej služby - poradu s klientom realizovanú 2.10.2020 a súvisiaci výrok o trovách konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na závere, že odmenu za tento úkon právnej služby nie je možné priznať z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že by označený úkon právnej pomoci bol zo strany žalobcu skutočne vykonaný. Uvedený skutkový záver žalobca podaným odvolaním napáda ako nesprávny s poukazom na prednesy žalovaného na pojednávaniach konaných 5.12.2022 a 12.1.2022, tvrdiac súčasne, že medzi stranami išlo o nespornú skutočnosť. Bez ohľadu na nesprávne vyhodnotenie otázky spornosti porady žalobcu a žalovaného vykonanej 2.10.2020 má odvolací súd za to, že ak by sa aj dňa 2.10.2020 porada žalovaného so žalobcom uskutočnila, žalobcovi by tarifná odmena za tento úkon právnej služby vzhľadom na aplikovateľnosť § 13a ods. 1 až 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nepatrila.

19. Podľa § 13a ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

- a) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom,
- b) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu.

20. Podľa § 13a ods. 2 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí aj za ďalšiu poradu alebo rokovanie s klientom, kratšie ako jedna hodina.

21. Podľa § 13a ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo proti stranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, ak nejde o prípad hodný osobitného zreteľa, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí.

22. Za úkony súvisiace s prevzatím a prípravou zastúpenia možno v zmysle § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. považovať aj úkony súvisiace so zadovážovaním informácií, listín a podkladov potrebných na zastupovanie, vrátane prvej porady s klientom, a to bez ohľadu na čas trvania týchto úkonov. Advokát má nárok na odmenu aj za každú ďalšiu poradu alebo rokovanie s klientom, a to za každú skončenú hodinu. Pritom za úkon podľa tohto ustanovenia nemožno považovať viac kratších porád, a to ani keby ich súčet presahoval jednu hodinu. Každá skončená hodina porady alebo rokovania s klientom sa považuje za samostatný úkon právnej služby, za ktorý patrí odmena v zmysle § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Pokiaľ je ďalšia porada alebo rokovanie s klientom kratšia ako jedna hodina, potom patrí advokátovi odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle § 13a ods. 2 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

23. Ak však medzi dvoma poradami alebo rokovaniami s klientom nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi, ak nejde o prípad hodný osobitného zreteľa, nepatrí (§ 13a ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) Toto ustanovenie má zabrániť neúmernému zvyšovaniu počtu úkonov v súvislosti s vykonaním porady alebo rokovania s klientom, ak takáto porada alebo rokovanie nesmerovalo k inému úkonu právnej služby vo veci samej. Ak teda medzi dvoma poradami alebo rokovaniami nedošlo k inému úkonu právnej služby vo veci samej, tak odmena v poradí za ďalšiu poradu alebo rokovanie s klientom advokátovi nepatrí.

24. V súdenom prípade nebolo sporné, že k prevzatiu zastúpenia žalovaného došlo dňa 24.7.2020, sporné zostalo však tvrdenie žalobcu, že pred ustálením hodnoty BSM (a zaslaním návrhu na jeho mimosúdne vysporiadanie) žalobca so žalovaným vo veci vykonal prvú aj druhú poradu s klientom.

Odvolačný súd konštatuje, že skutočnosť vykonania dvoch porád, resp. rokovaní žalobcu s klientom nebola v rámci dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie preukázaná, hoci žalovaný na pojednávaní konanom 5.12.2022 potvrdil, že dňa 2.10.2020 sa medzi ním a žalobcom uskutočnila prvá porada (10 min. a 38. sek. zvukového záznamu z pojednávania) a na pojednávaní konanom 12.1.2023 potvrdil vykonanie jednej porady so žalovaným, čo vyplýva z obsahu zápisnice z pojednávania (č.l. 52 rub). Aj z obsahu vyúčtovania trov právneho zastúpenia z 28.12.2022 pripojeného k žalobe vyplýva vykonanie len jednej porady so žalovaným, a to dňa 2.10.2020, pričom v súvislosti s úkonom právnej služby z 24.7.2020 označeným ako príprava a prevzatie zastúpenia je potrebné poukázať na skutočnosť, že ani žalobcom vystavené vyúčtovanie trov právneho zastúpenia neobsahuje údaj o súčasnom vykonaní porady so žalovaným. To znamená, pokiaľ žalobca so žalovaným realizoval po prevzatí zastúpenia len jednu poradu, potom za túto poradu prináleží advokátovi odmena len v rámci úkonu právnej služby príprava a prevzatie zastúpenia, ktorý zahŕňa takúto prvú poradu s klientom.

25. Obsahom úkonu právnej služby špecifikovaného v § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. totiž nie je len dohoda advokáta s klientom, že advokát prevezme jeho právne zastúpenie (a podpísanie plnej moci klientom), ale aj príprava takéhoto zastúpenia a tiež porada s klientom, tak aby advokát mohol začať žiadanú právnu pomoc poskytovať. Uvedené advokát nemôže realizovať bez zistenia a zadováženia si všetkých relevantných okolností prípadu, ku ktorému má advokát poskytnúť klientovi právne služby. Práve k tomuto zisťovaniu má slúžiť prvá porada advokáta s klientom. Preto aj v prípade dôvodného spochybnenia správnosti záveru súdu prvej inštancie v otázke vykonania porady dňa 2.10.2020, žalobcovi samostatná odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za jej vykonanie nepatrí, nakoľko nešlo o tzv. ďalšiu poradu s klientom v zmysle § 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ale len o prvú poradu s ním. Navyše pokiaľ by aj v rámci konania pred súdom bolo žalobcom tvrdené a preukázané, že dňa 2.10.2020 bola v predmetnej veci s klientom vykonaná už ďalšia porada (t. j. po prvej porade), vzhľadom na citované znenie § 13a ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. by žalobcovi podľa právneho posúdenia odvolacieho súdu za tento úkon právnej služby nepatrila odmena. Totiž v konaní nebolo žalobcom ani len tvrdené, nie to ešte preukázané, že by medzi prípadnou prvou poradou, ktorá je súčasťou úkonu právnej služby v zmysle § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a ďalšou (druhou) poradou, za ktorú žalobca požaduje priznanie odmeny došlo k inému úkonu právnej služby. K tomu totiž podľa tvrdených a zistených okolností prípadu došlo až 8.10.2020, kedy po sumarizácii potrebných informácií a pre prípad relevantných skutočností žalobca pre žalovaného spísal návrh na mimosúdne vysporiadanie rozvodom zaniknutého BSM. V konaní tiež nebolo žalobcom ani tvrdené a ani preukázané, že by išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by na § 13a ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nebolo dôvodné prihliadať.

26. Vzhľadom na uvedené odvolací súd vyhodnotil právne posúdenie prípadu súdom prvej inštancie, podľa ktorého žalobcovi patrí odmena za 5 úkonov právnej služby á 625,73 Eur a tiež režijný paušál za 3 za úkony vykonané v roku 2020 á 10,62 Eur a za 2 úkony vykonané v roku 2021 á 10,87 Eur a k tomu prislúchajúca DPH vo výške 20 % za správne a zodpovedajúce ustanoveniam advokátskej tarify upravenej vo vyhláške č. 655/2004 Z. z., na použitie ktorej sa sporové strany dohodli, o čom svedčí do spisu predložené plnomocenstvo. V súdnom prípade preto nebol odvolacím súdom zistený odvolací dôvod podľa v § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, pričom toto bolo súčasne odvolacím súdom doplnené po realizácii postupu podľa § 382 CSP.

27. V súvislostiach opísaných v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozsudku nemalo na vecnú správnosť napadnutého rozsudku vplyv ani nesprávne vyhodnotenie spornosti stranami tvrdenej skutočnosti, či dňa 2.10.2020 žalobca uskutočnil so žalovaným poradu. Táto skutočnosť totiž v konaní súdu prvej inštancie nebola predmetom dokazovania, a preto v odvolacom konaní nebolo potrebné súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie opakovať, dopĺňovať ani prehodnocovať. Nebol dôvod ani dokazovanie dopĺňať oboznámením žalobcom v odvolacom konaní predloženého úradného záznamu o vykonaní porady s klientom z 02.10.2020. Išlo totiž o listinný dôkaz týkajúci sa medzi stranami nespornej skutočnosti a súčasne o novotu produkovanú žalobcom v odvolacom konaní, bez splnenia podmienok jej prípustnosti vymedzených § 366 CSP. Zákonná koncentrácia konania bráni na tento dôkaz predložený v odvolacom konaní prihliadať. Z rovnakých dôvodov (tzn. že ide o novotu v odvolacom konaní) nemožno prihliadať ani na žalobcove tvrdenie o vykonaní 4 porád so žalovaným, nakoľko toto tvrdenie bolo do konania vnesené až v odvolacom konaní. S ohľadom na uvedené preto odvolací súd

konštatuje nenaplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP, keďže súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov nedospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

28. Odvolací súd nezistil ani naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že by súd prvej inštancie svojím postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces. Odvolateľ v podanom odvolaní v podstate ani neuvádzal porušenie čiastkových práv sporovej strany vyplývajúcich z práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pričom ani odvolací súd v preskúmanom postupe súdu v danej veci neidentifikoval žiadne ich relevantné porušenie v takej intenzite, aby bol uvedený odvolací dôvod skutočne naplnený.

29. Vecne správne výroky vo veci samej zodpovedá aj správny výrok III. napadnutého rozsudku týkajúci sa nároku na náhradu trov konania, ktorým bola žalobcovi priznaná voči žalovanému náhrada trov konania v rozsahu 64,94%. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie vychádzal z pomeru úspechu strán sporu, zohľadňujúc úspech žalobcu v rozsahu 82,47% zo žalobou uplatneného práva (resp. úspech žalovaného v rozsahu 17,51%).

30. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobcu zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

31. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t. j. výroku II. a súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

32. V odvolacom konaní žalobca úspešný nebol a naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný nebol v odvolacom konaní právne zastúpený, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Vychádzajúc z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu preto odvolací súd rozhodol tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo nielen zjavne nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho procesu.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).